

Sygn. akt V CSK 445/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko Zarządowi Budynków [...] Sp. z o.o. w Z. i Wspólnocie Mieszkaniowej
[...] w Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 maja 2018 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i przyznaje adw. P. M. za Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda J. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 maja 2018 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez

skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl).

Wątpliwości skarżącego odnoszą się do oceny kryteriów, na podstawie których należy ustalić, czy doszło do naruszenia dobra osobistego w postaci prawa do niezakłóconego korzystania z energii elektrycznej. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazał jednak, aby możliwa była odmienna ocena przedstawionych przez niego problemów, czy wywoływałyby one wątpliwości interpretacyjne lub rozbieżności w orzecznictwie. Problemy te zostały dostatecznie wyjaśnione w aktualnym orzecznictwie i nie budzą wątpliwości. Wyjaśniono bowiem, że katalog dóbr osobistych, choć otwarty i zmienny, nie może być sztucznie rozciągany na obszary, w których w rzeczywistości nie dochodzi do naruszenia dóbr osobistych. Dotyczy to m.in. prawa do niezakłóconego korzystania z energii elektrycznej (zob. wyroki SN z dnia 7 grudnia 2011 r., sygn. akt II CSK 160/11, OSNC 2012, nr 6, poz. 75). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie przekonuje o konieczności weryfikacji tego poglądu, zwłaszcza zaś w sprawie, w której nie stwierdzono bezprawności we wstrzymaniu dostawy energii elektrycznej, i uznano za zasadny zarzut przedawnienia roszczenia.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 w związku § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 oraz § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714 z późn. zm.; aktualny tekst jednolity Dz. U. z 2019 r., poz. 18).

aj

[aw]